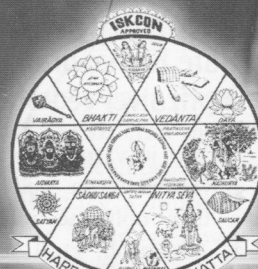

ČÍSLO 3 · 10. ROČNÍK

Nāma Hattā

Časopis Mezinárodní společnosti pro vědomí Křišny
zakladatel – áčárja A. Č. Bhaktivēdanta Svāmī Prabhupāda

Happy Festové
rozhovory s herci

Projekt Šāstra-dāna

Objektivem na
Open Air v Trutnově

seriály · novinky · filosofie · zajímavosti

Haré Kršna, drazí oddaní a příznivci vědomí Kršny.

Léto je všeobecně mezi lidmi považováno za velice příznivé a také oblíbené roční období. U oddaných, kteří se snaží vykonávat svoji oddanou službu za jakýchkoliv podmínek je tomu přesto stejně. A to nejen díky slunečním paprskům, které nám dávají do těla tolik potřebnou energii a v jejichž společnosti se i naše mysl cítí spokojenější, ale také proto, že nám ono počasí připomíná Indii, zemi ve které se zjevil Pán Kršna, Čaitanja Maháprabhu i Šríla Prabhupáda. A v neposlední řadě hlavně také kvůli větším možnostem ke kázání. Proto je pro oddané každé

léto a zvláště to letošní ve znamení festivalů. Ať už to byly velice úspěšné Happy Festy, trutnovský Open Air Festival nebo i náš letní Náma-Hatta tábor či mnohé jiné akce velkého i malého rázu, jako například Džanmáštamí (oslava Kršnových narozenin) nebo kazatelské domácí programy a také další rozvíjející se projekty jako Šástra Dána.

Proto bychom chtěli toto číslo věnovat oddaným, kteří jsou zapojeni v kázání a rozšiřování vědomí Kršny. To znamená všem oddaným! Neboť každý, kdo je nějakým způsobem ve styku s hnutím Čaitanji Maháprabhua a Šríly Prabhupády (ISKCONem), tak je i do určité míry zapojen v této dnešní době tolik potřebné kazatelské misi.

V tomto čísle jsme pro vás tedy připravili alespoň malou vzpomínku na některé kazatelské aktivity oddaných a doufáme, že vám tím poskytneme dostatek duchovní potraviny a inspirace, stejně jako možnost obdivovat a opěvovat činnosti oddaných - neboť to je klíč k úspěchu v našich duchovních životech.

Za redakci Náma-Hatta časopisu Dajápára dása

Obsah

3 PROJEKT

Šástra-dána – další možnost zapojit se do distribuce knih

6 INDIE

Střípky z mozaiky tradičního indického života Narmada Svámí

9 REPORTÁŽ

Ohlédnutí za Happy-festem

11 KOMIKS

Rámájána – Duchovní epos Indie

15 REPORTÁŽ

Ohlédnutí za Happy-festem – rozhovory s herci

20 REPORTÁŽ

Svérázná Indie, část – II.

Redakce

Náma-Hatta, Masarykova 296,
Rudná 252 19, tel: 732 777 246
e-mail: info@harekršna.cz
www.harekršna.cz
www.gangamovie.com
www.govindabutik.wz.cz

ZODPOVĚDNÝ REDAKTOR:

Dajápára dás

GRAFIKA:

Marek Kuča

SPOLUPRACOVALI:

Trilokátma dás – fotografie
Rodasí déví dásí
Divja-kišorí déví dásí
Ačjuta-gotra dás

PŘEKLADY:

Amartja-nádi dás (Rámájána)
Hare Kršna deví dásí (Střípky)

Registrační číslo MK ČR E 16036

Kde nás najdete

Česká republika

ISKCON

Centrum pro vědská studia,
Jílová 290, 155 21 Praha 5 - Zličín,
tel. 257 950 391

Farma Křišňův Dvůr, Městečko
u Benešova č. 1, 257 28 Chotýšany,
tel. 317 796 008

Náma Hatta centrum, Merhautova 7,
Brno, tel. 604 472 982, 732 487 805

Náma Hatta centrum – Čakra,
Lutotín 7, 798 41 Kostelec na Hané,
tel. 582 373 245

Náma Hatta centrum, Polní 491,
735 31 Bohumín-Skrěčoch, tel.
596 033 698

Vegetariánské restaurace

Góvinda, Soukenická 27, Praha 1,
tel. 224 816 631

Góvinda, Na hrázi 5, Praha 8,
tel. 284 823 805

Balaráma, Orlická 9, Praha 3,
tel. 222 728 885

Slovenská republika

ISKCON

Nová Ekačakra, Abranovce 60,
082 52 pošta Košovce,
tel. +421 517 798 482

Vegetariánské restaurace

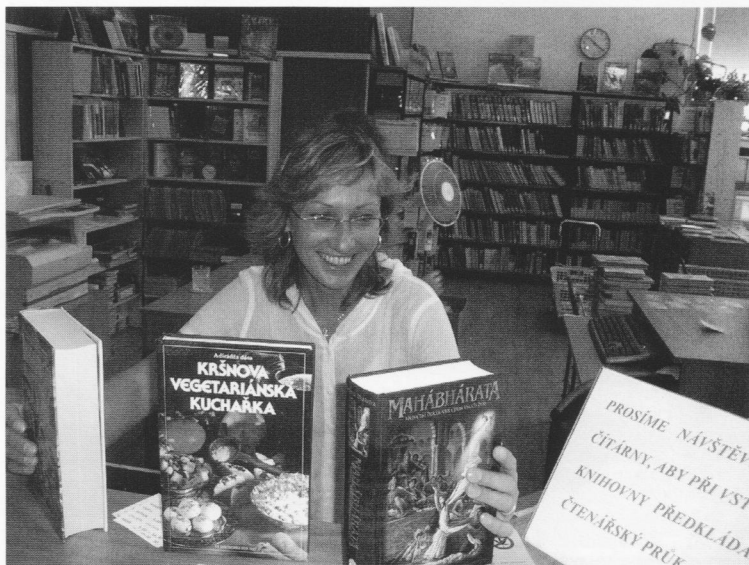
Góvinda, Obchodná 30, Bratislava,
tel. +421 903 617 031

Góvinda, Puškinova 8, Košice,
tel. +421 556 200 428

Góvinda, Hlavná 70, Prešov,
tel. +421 517 722 819

Šástra-dána

Drazí oddaní a přátelé Krišny, jak všichni dobře víte, součástí činností chrámu Nitai-Navadvípačandry je mimo jiné distribuce knih Šríly Prabhupády ostatním lidem v České republice, která zde probíhala již před samotným vznikem tohoto chrámu. Každý, kdo čte knihy Šríly Prabhupády (a také knihy o Prabhupádovi od jeho žáků) ví, jak mu tato distribuce knih dělala obrovskou radost a jak vždy ožil při čtení sankirtanových výsledků.

Sankirtanoví oddaní – distributoři knih každý den rozdávají knihy v různých částech republiky a neustále přemýšlejí, jak dát lidem více a více knih a hledají způsoby, jak dostat tyto knihy mezi lidi ve velkém měřítku. Často se však setkáváme s reakcemi jako: „Já už si knihy nekupuji, ale půjčuji si je z knihovny...“, nebo „Jako student nemám na to kupovat si knihy a v naší školní knihovně najdu jistě vše o tom, co mi říkáte...“, nebo „Jsou to moc pěkné

knihy, zajděte s nimi do naší čtenářské knihovny, znám mnoho lidí, kteří si je tam přečtou..., atd., atd.

Snažíme se tedy umístit tyto knihy také do výše zmíněných institucí (městské a školní knihovny, ap.), ale výsledek je velice slabý. Vedoucí pracovníci těchto institucí vždy ocení naše knihy, když jim je prezentujeme, ale často nerozhodují o investici do těchto knih.

Nejen v České republice ale i v různých zemích po světě

existuje program „Šástra Dána“, který umožňuje každému zapojit se do této velké mise šíření duchovní literatury a umožnit tak co nejvíce lidem studovat tyto filosofické odkazy dávné Indie dnešku. V Indii zbožní hindové přispívají na knihy a oddaní je pak rozdávají. Rozdávají tak více knih než prodejnám způsobem. Ale nejen v Indii, ale také v mnoha amerických a evropských státech (Los Angeles, San Diego, Chorvatsko, Irsko, ...) je tento způsob distribuce knih stále více používán. Naši současní duchovní učitelé a dlouholetí oddaní v ISKCONu (HH Prahládánanda Svámí, HH Bhakti Vikáša Svámí, HG Vidžaj dása, HH Girirádž Svámí, HH Kadamba Kánana Svámí, HH Danavir Gosvámí a jiní) velmi oceňují tento způsob distribuce knih skrze „Šástra Dánu“.

Co je vlastně šástra dána?

Účel Šástra dány je umožnit komukoli přímou účast v misijnářských činnostech šíření knih Šríly Prabhupády tím, že je sponzoruje. Naším cílem je představit duchovní a filosofickou informaci v těchto knihách co největšímu počtu lidí.

Jak rozdáváme sponzorované knihy?

Umístěním takto darovaných nebo sponzorovaných knih do míst, kde budou řádně udržovány a čteny, jako jsou například:

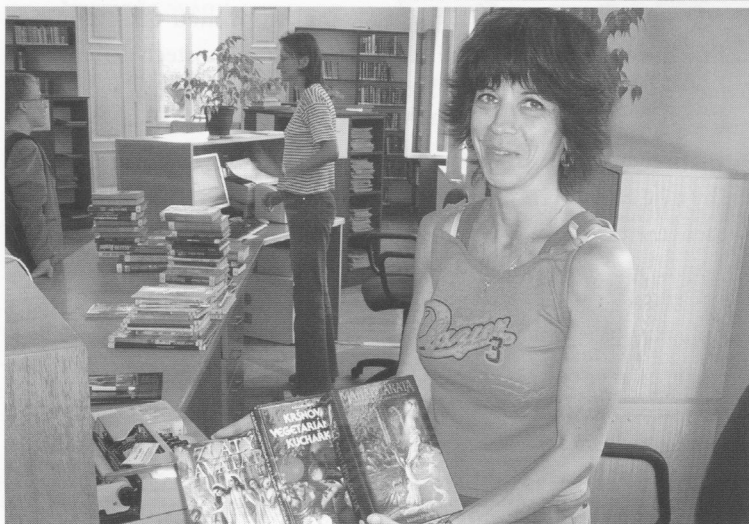
Prospěch ze Šástra Dány ?

Prospěch získává každý, kdo se jakkoliv zapojí. Ti, co knihy obdrží i ti, co je rozdávají nebo distribuci podporují. Když lidé čtou tyto knihy, získávají prospěch, a ti, kdo distribuci knih podporují, se přímo účastní kazatelské mise Šrí Čaitanji Maháprabhua a Šríly Prabhupády. Taková pomoc zvýší distribuci knih, což je nejprospěšnější činnost pro celé lidstvo.

- knihovny
- školy
- čekárny
- vládní kanceláře
- čajovny
- hotely a motely, apod.

Jak se můžete zúčastnit Vy?

Sponzorováním knih, kreativním nápadem pro jiný zdroj příspěvku, informováním ostatních o tomto programu, atd.

Tento program Šástra Dána probíhá v České republice teprve od dubna tohoto roku, ale i za tak krátkou dobu se do něj zapojilo mnoho oddaných Křišny, nebo příznivců hnutí Haré Křišna. Je to proto, že jeho cílem je jednoduše zaplnit veřejné instituce (jimiž jsou v současné době převážně městské knihovny) knihami s námětem starobylé védské moudrosti.

Každá veřejná knihovna například vlastní desetitisíce

knih, poskládané od podlahy ke stropu, a tvořící nekonečné bludiště zaplněných regálů s knihami. Proč ale lidé i s tolika tisíci knih a publikací stále hledají odpovědi na otázky života? V dnešním moderním světě vidíme lidi stále běhat od jednoho supermarketu k druhému, ale objektivním pohledem můžeme vidět, že nikdo z nich není vnitřně spokojený, šťastný ani vyrovnaný. Takoví lidé poté často v knihovnách vyhledávají literaturu o józe a meditaci, ale ne všechna literatura na tohle téma, dostupná na dnešním trhu, má co dočinění s prastarým poselstvím Véd.

Avšak každý, kdo se alespoň trochu setkal s touto nadčasovou literaturou dávné Indie podanou nakladatelstvím „The Bhaktivedanta Book Trust“ ví, jak je naléhavé, aby tyto knihy měl ve veřejných institucích k dispozici každý člověk. Proto je tento Šástra Dána program speciálně v dnešním úspěcha-

ném světě tak potřebný. Na jednu stranu dává totiž příležitost dostat a studovat toto prastaré poznání dávných mudrců a na druhou stranu umožňuje dávat toto poznání dalším, dávat „Dar starobylého písma“ a to je Šástra Dána.

Z našich několikaměsíčních zkušeností darování Védské literatury knihovnám, čajovnám a také několika školám jsme přišli

k závěru, že je to nejrychlejší způsob zásobení veřejných institucí tímto poznáním. Vedoucí těchto veřejných institucí mnohdy znají naše hnutí velmi dobře, převážně z restaurací Govinda a oceňují i knihy, které vydáváme. Vždy přislíbí zařazení a udržování knih pro jejich čtenáře nebo návštěvníky.

Chcete-li se dozvědět o tomto programu více, navštivte naše internetové stránky www.sastradana.cz, kde se dozvíte jaké knihy jsme rozdali a do kterých institucí jsme je umístili. Také jakým způsobem v rámci Šástra Dány knihy distribuujeme.

A kdokoli se chce jakýmkoliv způsobem zapojit do tohoto programu, napište nám.

Za Centrum pro védská studia
Ačjuta Gótra dás
 – program Šástra Dána
acyutag@seznam.cz
www.sastradana.cz
 mobil: 736 184 514

Střípky z mozaiky tradičního indického života

Dvě generace před námi byly děti vychovávány tradičním indickým způsobem – tedy jen v tom, co potřebovaly vědět. Syn rolníka znal všechny druhy půdy, zrna a zemědělského nářadí, kdy a co zasít podle období, kdy a jak sklídit, vymlátit a uskladnit obilí, všechno o počasí, výcviku zvířat k orání, veškerou péči o krávy a tak dál. Rolníkův syn se to všechno naučil pomáháním otci. Nebylo potřeba ztrácet čas chozením do školy a učit se tolika věcem, které by nemohl využít.

(Část druhá)

A *bráhmani* byli velmi vážení, ne formálně, ale protože byli skutečně učením, kultivovaní a odříkaví. I bohatí vzdělaní *kšatrijové* a *vaišjové* prokazovali úctu mladému chlapci z *bráhmanské* kasty. Tehdy byli ještě typičtí vesničtí *bráhmani*, kteří svolali děti pod strom a učili je. Nikdy od nikoho nic nevyžadovali, ale vesničané jim dali vše, co potřebovali bez jakéhokoliv povyku nebo smlouvy, dohod nebo něčeho takového.

Vzpomínám si, že jeden starý *bráhmána* navštěvoval náš dům. Pil mléko nebo podmáslí ze stříbrného poháru, který jsme uchovávali zvlášť pro *bráhmany*. S velkou náklonností se vyptával na všechny členy naší rodiny. Při jeho odchodu jsme mu dávali nevařenou rýži nebo dál. Tak každý dal *bráhmaňům* trochu toho nebo tamtoho, takže bez tlaku na kohokoliv žili velmi jednoduše, jen se základními potřebami.

Nejen *bráhmani*, skoro každý žil jen s tím, co potřeboval a troškou navíc.

Byli jsme vychováni být k *bráhmaňům* zdvořilí a uctiví, a oni nám žehnali. Lidé věřili v jejich požehnání. A nějakou moc skutečně měli, pravděpodobně kvůli čistému a odříkavému životu, který vedli. Také jsme slyšeli o *bráhmanských* kletbách. Osobně jsem žádnou nezažil, protože lidé byli opatrní, aby *bráhmány* nerozčilili, a *bráhmani* sami byli tolerantní a drobné prohřešky přehlíželi. Ale bylo nám řečeno, že to nejhorší, co se komu může stát, je být proklet *bráhmaňou*.

Ačkoli byli hodně očerňováni, a přestože někteří zneužívali svého postavení a měli lidské chyby, v podstatě byli *bráhmani* výjimeční lidé. Nebylo to jen, že jsme byli vychováni, abychom k nim měli úctu; my jsme tu úctu automaticky cítili. Říkalo se jim *bhu-dévo*, bozi na zemi.

*Sádhu*ům byla prokazována neměrná úcta. Šafránový oděv byl brán velmi vážně. Později toho tolik darebáků využilo, vydávali se za *sádhy* a podváděli lidi. Přirození lidé ztratili víru a byli znechuceni a to byla jedna z příčin pádu náboženství. Ale i dnes to vidíš, sklolem je mít k *sádhu*ům úctu.

B.V.Svámi: Tak to byla úplně Boha-vědomá nálada.

Narmada Svámi: Vždy myslet na duchovní stránku, úplně.

B.V.Svámi: Byla i tehdy majávada silná? (majávada je filosofie, která hlásá, že Absolutní Pravda je nerozlišenou entitou a jakýkoliv vjem rozdílu nebo podoby je v konečném smyslu iluzorní.)

Narmada Svámi: Moc ne. Obecně jsi majávadu mohl vidět jen mezi vzdělanými *bráhmaňy*. Obyčejní vesničané byli většinou zbožní a bohabojní, nehledě na kastu.

B.V.Svámi: Vzdělaní *bráhmani* měli moderní vzdělání?

Narmada Svámí: Ano. Šli do města a získali moderní vzdělání a potom pracovali ve státních úřadech. Tak či onak následovali májávádu. Vyšší vzdělání je ovliv-

nilo, aby ji přijali. Pár ojedinelých řeklo, že vesnický život není v pořádku a vesnici opustilo. Odráželi obyčejné lidi, kteří byli tradičně *bhakty* (oddanými).

B.V.Svámí. Byli *bhaktové*.

Narmada Svámí: Ano. V májávádu nevěřili. Když někdo takhle mluvil, ostatní ho považovali za pokleslého a nesdružovali se s ním.

B.V.Svámí: Byli také nějakí skeptici nebo ateisté?

Narmada Svámí: Velmi málo. Nikdy jsem žádného nepotkal.

B.V.Svámí: Ano, ale když lidé ovlivnění Angličany začali napadat všechny tyto obřady jako nesmyslné, panditové se k tomu nemohli vyjádřit a celá kultura se zhroutila.

Narmada Svámí: To je velmi zjednodušená analýza, ale pravdivá. Když dnes řekneš, aby lidé něco udělali, chtějí vědět proč. V nějakém směru je to dobré, ale celkově moderní vzdělání naši kulturu strašně poničilo. Intelektuální chuligánství. Jsou horší než

zloději. Obyčejný zloděj ti vezme peníze a i tvůj život, ale nikdy se nemůže dotknout tvé duše.

B.V.Svámí: To je veliké téma, jak jsme se dostali od toho, co popisuješ, k tomu, co je dnes. Za pouhé dvě generace.

Narmada Svámí: Veliké téma. Měl bys o tom napsat knihu (směje se).

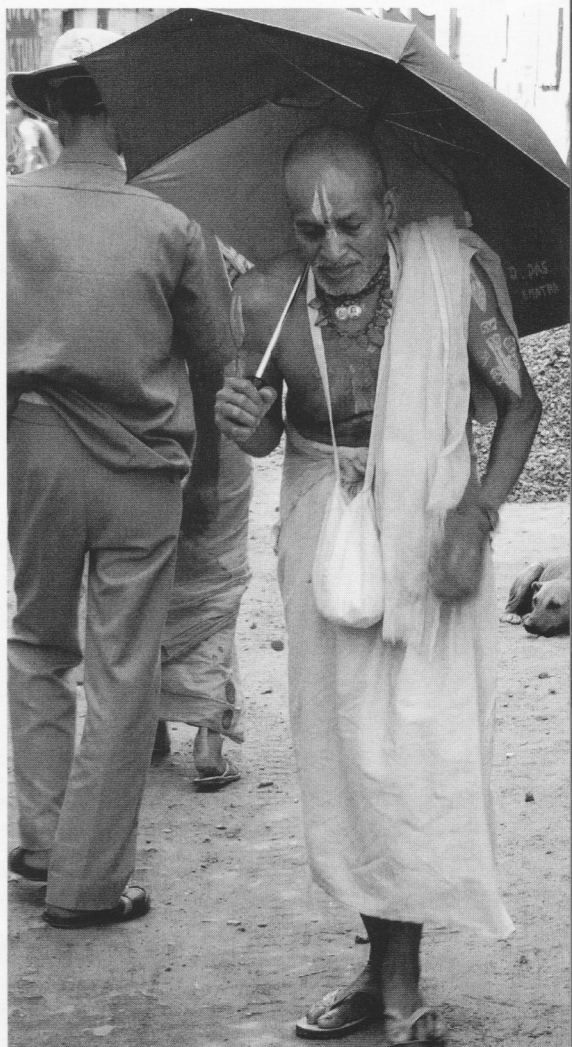
B.V.Svámí: Dnes se všechno v Indii změnilo.

Narmada Svámí: Ano. Většina lidí se přesunula z vesnic do měst. Celé rodiny se přestěhovaly, protože nová generace chce v městech získat vyšší vzdělání. Lidé se stěhují do měst i za zaměstnáním.

Dřív byl městský život také kulturní a civilizovaný. Nebylo tolik měst a většinou nebyla moc velká – města s trhem. Ne jako dnes ty průmyslové pekelné díry. Fungovala jako administrativní, obchodní a vzdělávací centra pro široké zemědělské společnosti. Města si dále udržovala vesnický život a jak ve vesnicích, tak v městech převažoval stejný důstojný způsob života.

Netušili jsme, jak dobrý život jsme

opustili, dokud jsme ho úplně nezničili. Ještě stále si to neuvědomujeme. Nevážíme si toho, ale byly to úžasné doby, alespoň v porovnání s životem dnes. Jakých pěkných věcí jsme se vzdali. A kvůli čemu? Jaký je užitek z tohoto moderního způsobu života? Všechno tohle shánění, stavění továren, vrtání do země, stavění potrubí pod mořem – proč? Musíš tak tvrdě pracovat, s tolika obtížemi, tolik úzkosti, ale stejně

tvaje základní potřeby jsou stejné: něco jíst a někde spát. Kvůli tomu pracují tak tvrdě. „Hlupáci a darebáci,“ říkával Šríla Prabhupáda. Prostě hlupáci a darebáci.

B.V.Svámí: Mnoho lidí by si dnes myslelo, že takový život, o kterém mluvíš, je dost nudný. Žádná rychlá auta, bary, párty, televize a telefony, to znamená žádná zábava.

Narmada Svámí: Je pravda, že nebyl žádný shon pořád něco dělat nebo někam chodit. Život byl pomalý a jednoduchý, takže předpokládám, že těm hektickým typům by se zdál fádni. Ale *my* jsme se nenudili. Radost nám dělaly jednoduché věci. Setkání s příbuznými, podívat se na novorozené telátko, jíst dobré jídlo – to byly naše denní radosti. A říkal jsem ti o divadelních představeních a slavnostech. Možná ne moc sofistikovaných, ale ne nudných. Ano, jednoduchý, ale užitečnější druh zábavy. Co je to za „zábavu“, o které ty mluvíš? Je to pouhé vzrušení. Bez obsahu.

B.V.Svámí: Ale co všechna ta omezení, která jsi zmínil? Lidé by to dnes nepřijali. Zvláště děti byly omezované a nemohly se pohybovat sem a tam, jak chtěly.

Narmada Svámí: To je v pořádku. Tak to má být. Děti potřebují vedení, výchovu. Musí být zamezeno činností, které by jejich charakter zkazily a degradovaly je. Ne jen u dětí, ale pro všechny.

B.V.Svámí: Zdá se, že ženy měly život plný dřiny, podobné otrocké práci.

Narmada Svámí: Ty tomu nevěříš a já to vím. Ne, ženy těžce pracovaly a to je udržovalo z dosahu problémů. Jejich radostí bylo sloužit svým manželům a pečovat o děti. Těšilo je vařit a všechny krmit a vidět je šťastné. Nesobecký způsob života. Ale nesobeckost přináší štěstí. Sobectví ne. A měly vědomí bezpečí, že je o ně pečováno. Při slavnostech a společenských příležitostech se rády oblékly do nejlepších šatů, ozdobily se a setkávaly se svými přáteli a příbuznými.

B.V.Svámí: To, co jsi říkal o tom, že těžká práce je udržovala mimo problémy, by nebylo dnes dobře přijímáno.

Narmada Svámí: Ale tyhle „osvobozené ženy“ také těžce pracují. Jdou do práce a stejně musí uvařit a uklidit a všechno ostatní. Nemají dost času na své děti. A bez mateřské lásky děti vyrůstají ve spratky.

B.V.Svámí: Teď jsi to zjednodušil.

Narmada Svámí: Ale je to pravda.

Ohlédnutí za Happy Festem

Open air festival Happy Fest je v Čechách naší největší kazatelskou událostí roku.

Letos proběhly dva – první 14.6. v Plzni a další zhruba o čtrnáct dní později 1.7. v Praze na Sřeleckém ostrově.

Ovšem pravý začátek festivalu začíná několik měsíců předem. Rámašrija prabhu se svým týmem dobrovolníků nalezne vhodná místa pro konání akce, domluví potřebné formality na úředních místech, pokusí se najít sponzory, vytiskne nekonečné množství plakátů nejrůznějších velikostí a vše se začíná rozjíždět.

Neúnavní nadšení lepiči plakátů z řad oddaných v Praze a okolí celý měsíc před Happy Festem vylepují plaká-

ty na všechna možná i „nemožná“ místa. Takže týden před festivalem je téměř nemožné nepovšimnout si nadcházející události.

V té době jsou již plně angažováni oddaní z chrámu Nitáj-Navadvípačandry. Připravují technické záležitosti a zázemí celého festivalu (aparaturu, podium, světla, stany...). Oddaní, kteří zajišťují chod kuchyně, jedou na plné obrátky, chrámový obchod (Govinda butik) je v plném balení všeho, co by se jen mohlo lidem líbit a všichni účinkující se pilně připravují...

Zdá se, že festival může začít!

V Plzni využilo možnosti seznámit se s védskou kulturou přibližně tři tisíce návštěvníků.

Ovšem letošní pražský Happy Fest je považován za jeden z nejúspěšnějších festivalů vůbec.

Byl úspěšný od samého začátku – příznivé počasí, velká návštěvnost (přes osm tisíc lidí), zejména technických zádrhelů a všem účinkujícím tento den zcela jistě žehnala samotná bohyně umění Šrímatí Gandharvika.

Během festivalu se představilo několik hudebních skupin, z nichž například uvedeme Venu Gopál, plzeňskou Višnu Tattvu či velmi úspěšné vystoupení bhaktin Rinio Myrianthis (nyní Rupa Mandžarí deví dásí) z Řecka se svým komorním koncertem. Na festivalu samozřejmě nechyběl chrámový tanec Bharat-natjam v podání Rásabiháří deví dásí. Návštěvníci se opět mohli seznámit s indickou módou, kterou předvedli naše odvážné matadži a herci ze seriálu Rodinná

pouta. Tady bych ráda zmínila, že módní přehlídka byla zrealizována díky osobnímu času, profesionálním zkušenostem a nadšení herečky Petry Špindlerové, které tímto velmi děkujeme! Naše poděkování patří rovněž i Zdeňkovi Bínovi z hudební skupiny –123 min. a nestárnoucímu písničkáři Oldřichovi Janotovi, kteří přijali naše pozvání na oba dva festivaly.

Čestným hostem letošních festivalů byl herec Míla Mejzlík, jedna z hlavních postav tohoto seriálu. Festival v Praze navštívil také první ministr indického velvyslanectví Raměš Čander,

jenž veřejně ocenil a podpořil konání a význam tohoto festivalu. Ovšem bezesporu nejvýznamnějším hostem byl Bhaktiváibhava Svámí, cestující kazatel, který lidem přiblížil védskou filozofii a kulturu. Festivaly zakončila úžasná ohňová show bhakty Martina (nyní Madhumangal dás).

Celým programem diváky provázela má nepatrnost, coby moderátorka festivalu.

Pro všechny návštěvníky a pro oddané samotné to byl opět nezapomenutelný zážitek a inspirace pokračovat v této kazatelské misi. To, aby celý Happy Fest mohl vůbec proběhnout, oddané stojí vždy veliké úsilí. Slouží s naprostým nasazením několik dnů, ale šťastné, rozzářené, nadšené a vděčné tváře návštěvníků oddané zavazují k pokračování na další roky. Děkujeme všem oddaným a přátelům, kteří se jakkoliv podíleli na těchto festivalech.

Gaura bhakta vrinda ki-jay!

...RÁVANA UNESL SÍTU. TISÍCE OPTIC. PŘÁTEL RÁMY, SE VYDALO SÍTU HLEDAT A NAKONEC JSEM JI TU NAŠEL JÁ.

JÉ, TO JE OPICE!

ZA CHVILKU TO MUSÍ BÝT NĚJAKÝ KLAM. SLYŠÍM POUZE O RÁMOVI

HANUMÁN VŠAK DÁLE POKRÁČOVAL OPĚVOVAT RÁMU, ABY ZMÍRNIL JEJÍ ÚZKOST.

JSEM HANUMÁN, RÁMŮV POSEL. ZDE JE PRSTEN, KTERÝ MI SVĚŘIL. UŽ MI VĚŘÍŠ?

SÍTA DYCHTIVĚ VZALA PRSTEN.

KDYŽ VIDĚM PRSTEN MĚHO PÁNA, PLÁČU RADOSTÍ.

MÁ RÁMA STAROST, JAK SE MI DÁŘÍ? TRÁPÍ HO, ZDA MI NIC NECHVÍ? VYSVOBODÍ MĚ? PORAZÍ TOHO OHAVNĚHO TVORA, KTERÝ MĚ CHCE ZNEUCTÍ?

RÁMA TĚ ZACHRÁNÍ. NA NIC JINÉHO NEMYSLÍ. NIKDO VŠAK NEVĚDĚL, KDE TĚ NAJÍT, A TAK MĚ VYSLALI NAPŘED.

PŮTDU NAZPĚT, POVÍM JTM, ŽE JSI TU A RÁMA TĚ IHNED PŘÍDE ZACHRÁNIT. NEBO TĚ TED MOHU PŘENĚST K RÁMOVI NA SVÝCH ZÁDECH.

NE, HANUMÁNE. RÁMA OSOBNĚ PŘÍDE, ZABÍJE RÁVANU A VEZME MĚ ZPÁTKY. JEN TO OCHRÁNÍ MOU POVĚST.

SÍTA VYTÁHLA Z LÁTKY ZABALENÝ DRAHOKAM A PODALA HO HANUMÁNOVI.

DEJ TO MĚMU PÁNOVI.

POŽÁDEJ HO, ABY MĚ ZACHRÁNIL PŘED ZLOTŘILÝM A KRUTÝM RÁVANOU.

RÁMA SEM BRZY DORAZÍ A PŘEMŮŽE RÁVANU SVÝMI SÍLY. PAK SE ZNOVU SETKÁŠ SE SVÝM PÁNEM.

MUŠÍM TĚD
ZJIŠTIT ŠLU
NEPŘÍTELE.
A PŘIJÍT
NA TO,
CO MÁ
RÁVANA
ZA LUBEM.

ZAČAL VYTRHÁVAT HÁJ AŠÓKOVÝCH STROMŮ, ABY
PŘIPOUTAL POZORNOST.

CHYŤTE TU
OPTICI

HANUMÁN PŘEMOHL NEJEN STRÁŽE,
ALE I VOJSKO, KTERÉ SE HO CHYSTALO
NAPADNOUT.

SKOLIL SPOUSTU RÁKŠAŠÍCH
BOJOVNÍKŮ. NA KONEC ZAÚTOČIL
RÁVANŮV SYN. MOCNÝ
INDRAJIT.

ANI INDRAJITOVY ŠÍPY HANUMÁN NEZASÁHL.
NEBOŤ JIM STÁLE UHÝBAL.

ODVEĎTE
HO!

INDRAJIT NAKONEC VYPUSTIL MOCNOU BRAHMÁSTRU,
KTERÁ MU POMOHLA HANUMÁNA SVÁZAT.

HANUMÁNA ODVEĎLI K RÁVANŮVI.

Ó RÁVANO, JSEM HANUMÁN
POSEL KRÁLE SUGRÍVY DOTĚD
JSI UŽÍVAL VÝSLEDKY SVÝCH
ZBOŽNÝCH ČINŮ. TĚD SPATÍŠ
SVÉ ZLOČINY. POKUD
OVŠEM NEVRÁTÍŠ
SÍTU RÁVOVI.

RÁVANŮV CTNOSTNÝ BRATR VTBĚŠAN ZASÁHL.

KRÁLI, POSEL NESMÍ
BYT ZABÍT. UŠETŘI MU
ŽIVOT.

DOBŘÁ, OPTICE MŮŽE JÍT,
ALE ZOHAVÍM HO.
ZAPALTE MU OCAS
A PROVEĎTE HO PO LANCE

HANUMÁNOVI TĚD OMOTALI OCAS HADRY MÁČENÝMI
V OLEJI A PAK HO ZAPÁLILI.

VEDLI HO ULICEMI LANKY...

...ALE KDYŽ PRŮVOD
DOŠEL K MĚSTSKÝM
BRÁNÁM, VYSKOČIL
NA CÍMBURĚ.

PŘIJAL SVOU
ZMENŠENOU
PODOBU, PROVAZY
POVOLILY
A BYL
VOLNÝ.

RÁMA V KŘÍŠNĚ ZATÍM DOSTAL OBAVY.

OPICE
PROČESALY SEVER,
VÝCHOD I ZÁPAD.
VRÁTÍ SE NEÚSPĚŠNĚ
I TI, KDO ŠLI
NA JIH?

PODÍVEJ, BLÍŽÍ SE OPICE.
SNAD BUDE MÍT ZPRÁVY
O MATCE SÍTĚ.

BYL TO DAHIMUKH. VZDAL ÚCTU SUGRÍVOVI.

KAŽDÝ STROM V TÉTO
ZAHRAĐĚ PŘIŠEL
O SVÉ OVOCE!

HANUMÁN NAŠEL
SÍTU A TUSÍŽ MUŠEL
DOVOLIT OPTCÍM,
ABY SE POCHUTNALY
NA OVOCI A MEU

MŮJ PANE, ZAHRADU
MADHUJAN, KTERÉ JSEM
OCHRÁNĚ, ZNIČIL ANGADA
SPOLU S HANUMÁNEM
A JEJICH NÁSLEDOVÍKY.

OPĚT SE ZVĚTŠIL A SKÁKÁNÍM ZE STŘECHY NA STŘECHU
PODPÁLIL LANKU.

HANUMÁN LETĚL NAZPĚT A PŘIDAL SE
K OPTCÍM, KTERÉ HO ZA OCEÁNEM ČEKALY

Možná některé z vás napadne, jak se dostali herci z Rodinných pout ke spolupráci s oddanými. A tak jsme se jich zeptali za vás.

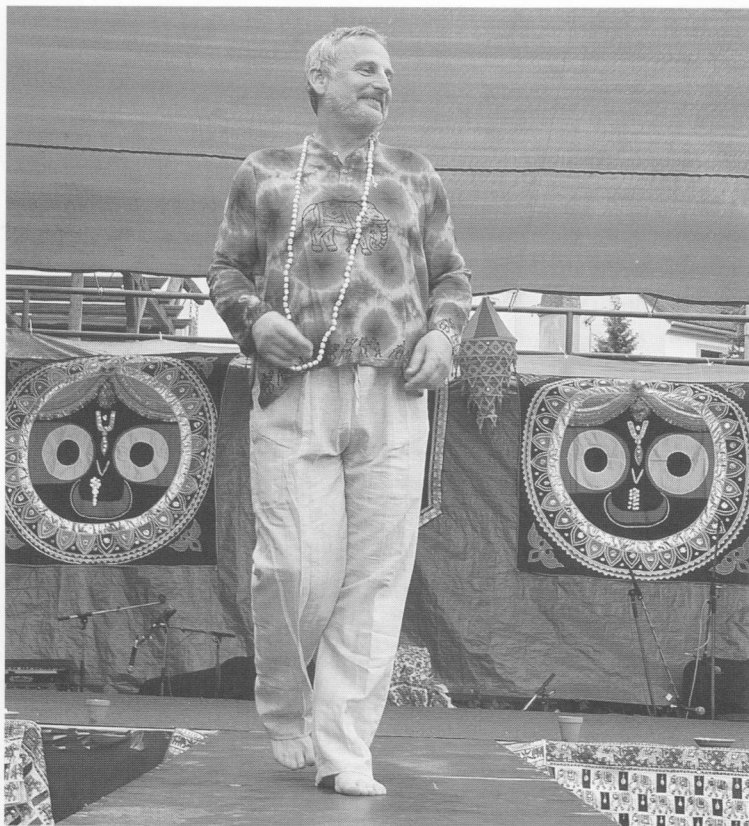
Míla Mejzlík

1.) Tento rok jsi vystupoval na Happy Festu, kde jsi předváděl modely Govinda butiku. Jak ses vlastně s oddanými seznámil a jak se ti s nimi spolupracovalo?

„Jak jsem začal spolupracovat? Jistá bláznivá kolegyně, Petra Špindlerová, kterou mám moc rád, se mě zeptala, jestli bych pro Haré Kršna nenamluvil dokument. Řekl jsem, proč ne.

Hnutí Haré Kršna jsem znal jen povrchně z dob, kdy jsem měl ještě angažmá v Libni v divadle S.K. Neumanna, dnes divadlo Pod Palmovkou. A tam za rohem se začínalo vařit v nově otevřené restauraci Govinda. V těch ulicích jsem vídával mladé hochy tančící a zpívající „haré kršna, haré haré...“. Takhle povrchně jsem hnutí znal, proto jsem si myslel, proč si toto hnutí nepřiblížit třeba přes dokument.

Sešli jsme se tedy s oddanými a začali jsme pracovat na komentáři k dokumentu Ganga, který mě opravdu zaujal a samozřejmě i celá Indie. Je to kultura, která myslím Evropany láká, ale já sám k ní mám daleko. Proto jsem se k této kultuře chtěl přiblížit prostřednictvím spolupráce s lidmi z Haré Kršna. Sám jsem se naro-

dil a vyrůstal v naprosto materiální společnosti, ještě navíc v komunistické společnosti, což do jisté míry člověku nepřidalo. Ale o tom, co se teď tady děje po roce osmdesát devět, jsem měl také jiné představy a myslel si, že společnost může žít a vypadat jinak. Takže se k tomu konzumu dereme vši silou a spolupráce s oddanými je pro mě setkávání s lidmi, které ten konzum nezajímá, zajímá je duchovno. I když se pohybuji v komerční společnosti, jako je třeba seriál, v podstatě to děláme jen proto, abychom mohli vydělat nějaké peníze a věnovat se vlastnímu povolání, což je divadlo.

Takže nějakým duchovním způsobem života musím žít, nebo

i chci, protože bez toho bych nemohl hrát dobře divadlo. Proto se chci přiblížit k duchovnímu životu a rád bych do Indie zajel.

2.) Jak se ti spolupracovalo s oddanými, kteří nejsou profesionálové ve tvém oboru? Při natáčení i při Happy Festu?

Mně nepřišel nikdo neprofesionální, obě záležitosti byly produkčně zorganizované výborně.

Happy Fest se mi líbí celkově, jakým způsobem organizace funguje, jak se tam vaří, zásobuje... Teď jsem se dozvěděl, že budete vařit a zpívat na Trutnově, takové festivaly vyžadují určitou dávku manažerských schopností a ty tady jsou.

3.) Věříš v reinkarnaci?

Přiznám se, že bych rád věřil. Jsou různé etapy života, kdy se člověk bojí, pak se nebojí smrti...

Já jsem vychován jako ateista, nejsem ani křesťan, tím pádem jsem otevřený různým filozofiím. Možná čím více se bude blížit smrt, tím budu věřit více.

4.) Jaký je smysl tvého života? Nebo v co věříš?

To je trochu problematická záležitost. Naše práce je do jisté míry jepičí, odehraje se divadlo a ta práce jakoby vlastně končí, přesto doufáme, že zůstává v těch divácích. Pro nás končí a začíná nová. Každý den se musí obnovovat, každý den začíná nový produkt, nové umělecké dílo. Dá se říci, že do jisté míry žijeme ze dne na den.

Hledat smysl života to je asi to nejtěžší na světě, protože to snad nikdy nikdo nenašel.

Kromě Haré Kršna (pozn. redakce). Smích...

Možná je to naivní, ale přinejmenším – nenechat po sobě bordel na této zemi.

(Redakce: Převáděno do filozofie Bhagavad-gíty – nadělat si co nejméně špatné karmy.)

5.) Jsi vegetarián? A chutná ti prasádam?(Haré Kršna jídlo)

Ještě pořád jsem. Co jsem zatím ochutnal, tak mi velmi chutná.

6.) Chceš něco vzkázat našim čtenářům?

Jestliže někdo v něco věří, tak je to velké štěstí, takže jim přeji hodně štěstí.

Klára Jandová :

1.) Již druhým rokem jsi vystupovala na Happy Festu, kde jsi předváděla modely Govinda butiku. Jak ses vlastně s oddanými seznámila a jak se ti s nimi spolupracovalo?

Seznámili jsme se netradičním způsobem - na rautu po Českém lvu.(český filmový festival, na kterém oddaní rozdávají prasádam – pozn. redakce)

2.) Zaujala tě filozofie a životní styl oddaných?

Filozofie Haré Kršna se mi líbí. A to také proto, že ji člověk přijímá dobrovolně z vlastní vůle a není přitom manipulován či „školen“. Samozřejmě, že s touto filozofií přijímá i jistá její pravidla.

3.) Jsi vegetariánka? Chutná ti prasádam?

Vegetariánka nejsem, ale jídlo Haré Kršna mám moc ráda. Nejraději mám halvu a placký samosy plněné bramborou smíšené s koriandrem.

4.) Věříš v reinkarnaci?

Nevím, jestli je to přesně reinkarnace, v co věřím, ale myslím, že naše duše má snad další cestu.

5.) V co věříš?

Žít a nechat žít.

6.) Chtěla bys něco vzkázat našim čtenářům?

Přeji jim hodně zdaru v cestě, již si zvolili a že i neúspěch obohatí člověka o cenné zkušenosti. A ať jim jde vaření toho skvělého jídla pěkně od ruky... Přijdu ráda ochutnat.

Tomáš Valík:

1.) Již druhým rokem jsi vystupoval na Happy Festu, kde jsi předváděl modely Govinda bu-

tiku. Jak ses vlastně s oddanými seznámil a jak se ti s nimi spolupracovalo?

S Petrou Špindlerovou jsem častokrát zavítal do Govindy na dobroty, které se tam připravují. Při jedné návštěvě jsem se seznámil s Rodasí a přes ni s dalšími oddanými. Petra dostala nabídku uspořádat módní přehlídku pro Happy Fest. A jelikož spolu rádi spolupracujeme, oslovila i mne a já s radostí souhlasil. S oddanými se mi spolupracovalo dobře. Když kdokoli dělá cokoli a dělá to s radostí a láskou, tak je to vždy poznat a na výsledku práce i vidět.

2.) Zaujala tě filozofie a životní styl oddaných? Četl jsi nějakou knihu od Šríly Prabhupády?

Jelikož se již přes patnáct let zajímám o staroindické vědy a upanišády, mohu myslím říci, že snad něco o filosofii vaší víry vím. Životní styl oddaných je v mnoha směrech zajímavý. Mému „já“ chybí ještě stále „xyz“ % pokory, takže žiji, tak jak žiji. Od Šríly Prabhupády jsem zatím nic nečetl.

3.) A co vegetariánství? Jsi vegetarián? Chutná ti prasádam?

V patnáctém roce mého života jsem se seznámil s jógou a díky ní i s vegetariánskou stravou. Máma v té době všem vždy říkala: „Dříve jsem chodila nakupovat do masny, teď chodím pro zrní do zverexu.“ Vegetarián nejsem, jelikož se vegetariánství neslučuje s mým životním stylem. Potřebuji-li mít klidnou mysl, jím květinčky, potřebuji-li ke svému výkonu i kus agresivity, jím maso. Prasádam miluju. Vlastním i ajurvédskou kuchařku a často sobě i mým blízkým vařím podle jejich rad.

4.) Věříš v reinkarnaci? Věřím.

Na této planetě jsem již na návštěvě po čtrnácté. Ti, kteří v ni nevěří, jsou pro mě jako slepi,

kterým těžko vysvětlím, že dva metry před nimi je propast.

5.) V co věříš?

Věřím, že se nic na tomto světě neděje náhodou. Věřím ve veškerenstvo, jehož jsem součástí. Věřím, že i každý člověk je součástí tohoto veškerenstva a tudíž i součástí mojí. Proto se podle toho snažím i k ostatním lidem chovat – a ne jen k lidem. Ke všemu, co tvoří náš svět.

6.) Chtěl bys něco vzkázat našim čtenářům?

Ano a rád. Dělejte a jednejte tak, aby vám veškeré vaše dělání a jednání přinášelo radost. Bude-li přinášet radost vám, věřte, že bude přinášet radost i vašemu okolí.

Petra Špindlerová

1.) Vypadá to, že jsi příčina všeho. Jak tedy vznikla spolupráce s oddanými?

Tu odpověď snad už všichni notoricky znají... Ne? Tak tedy... Vzhledem k tomu, že jsem dlouhou dobu bydlela hned za Govindou...

Míla Mejzlík (do toho skočí): „... přes jídlo, já alespoň přes komentář...“

Petra Špindlerová: „No, prostě nejednodušším způsobem... A protože se nejlépe rozjímá s plným žaludkem, tak jsem se tu dávala občas do řeči a seznámila jsem se s mojí nejlepší kamarádkou z Haré Kršna - Rodasí. Naše obědy se z půlhodinovek stávaly hodinové, dvouhodinové a pak i celodenní.

2.) Zaujala tě filozofie nebo životní styl oddaných? Četla jsi nějakou knihu od Šríly Prabhu-pady, alespoň z části?

Z části určitě! Styl života je to velice zajímavý, protože zrovna v dnešní konzumní době si umět něco dobrovolně odříct chce velký kus opravdu pevné vůle a odvahy, protože jsme bombardováni ze všech stran vším možným a ten příval všech lákadel je tak silný, že to odhodlání se na tu stranu nepřidat je těžké, protože ta společnost člověka opravdu semele. Takže já obdivuji toto dobrovolné odhodlání žít podle regulací a pravidel.

A čtení, já vždycky čtu nějaké kousky, ale mám nejraději, když mi Rodasí něco vypráví. Mám poslechovou paměť a miluju příběhy. A když mě Rodasí učila vařit, tak mi ty příběhy vyprávěla a z toho já si pamatuji nejvíce.

3.) Je známé, že jsi vegetariánka a prasádam ti chutná.

No ale vtipné je, že když jsem prasádam ochutnala před deseti lety, tak mi to strašně nechutnalo. Ty chutě mi připadaly jiné a divný, moje chuťové pohárky na to nebyly vůbec nastavené. První oběd jsem zvládla, pozvala mě kamarádka, trochu jsem se v tom povrtala.

Po nějaké době mi naskočil IP Pavlov (spontánní přitažlivost, reakce, reflex na opakovaný podnět, v tomto případě prasádam, pozn. redakce), vyrojily se mi na to jídlo sliny a začali jsme si dělat legraci a podezírat Haré Kršna,

že do toho sypou něco, abychom se stali závislými na jejich jídle, abychom přišli znova a znova.

4.) Věříš v reinkarnaci?

Věřím, protože mi připadá, že by to bylo příliš jednoduché a hrozně fádní, kdyby byl jenom jeden život. Myslím, že matka příroda způsobila něco vyššího. Přece není možné, aby to naše „párleté pinoření“ bylo naše jediné a skončilo.

5.) Co je smysl tvého života?

Tak na tom jsem jako Míla. Myslím, že smysl života najít, aby nebyl jen tak projetý, je hrozně těžké. A také jsem vyrůstala v ateistické společnosti. Čechy patří k nejateističtějším zemím vůbec, je tedy těžké potkat hluboce věřícího člověka, možná ještě naše babička byla.

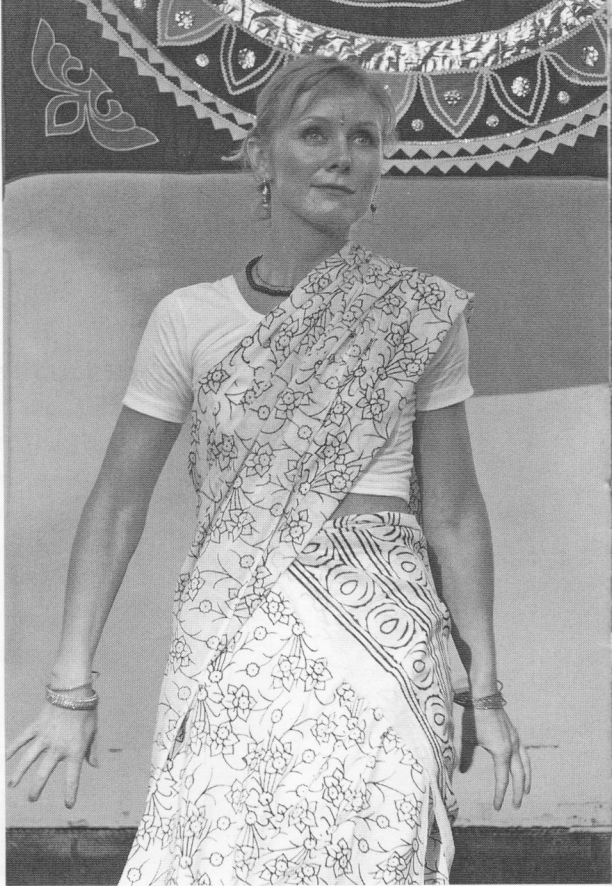
Pak ale byla naše společnost převálcovaná komunismem a vším a naše země na tom byla opravdu mizerně. To myslím, že je náš největší problém, že naše země obecně málo věří v něco vyššího a lidé se nedokáží semknout. Smysl... Mám dny, kdy mám hluboké deprese, protože mám pocit, že je

to všechno úplně nanic a pak naopak, kdy mám pocit, že se všechno daří.

Snažím se hledat, alespoň bych chtěla po sobě zanechat na této planetě nějaký otisk, jestli se to tak dá říci. Aby na mě lidé mohli vzpomínat v dobrém nebo že jsem něco pro tuto společnost udělala. Tak uvidíme, co se podaří.

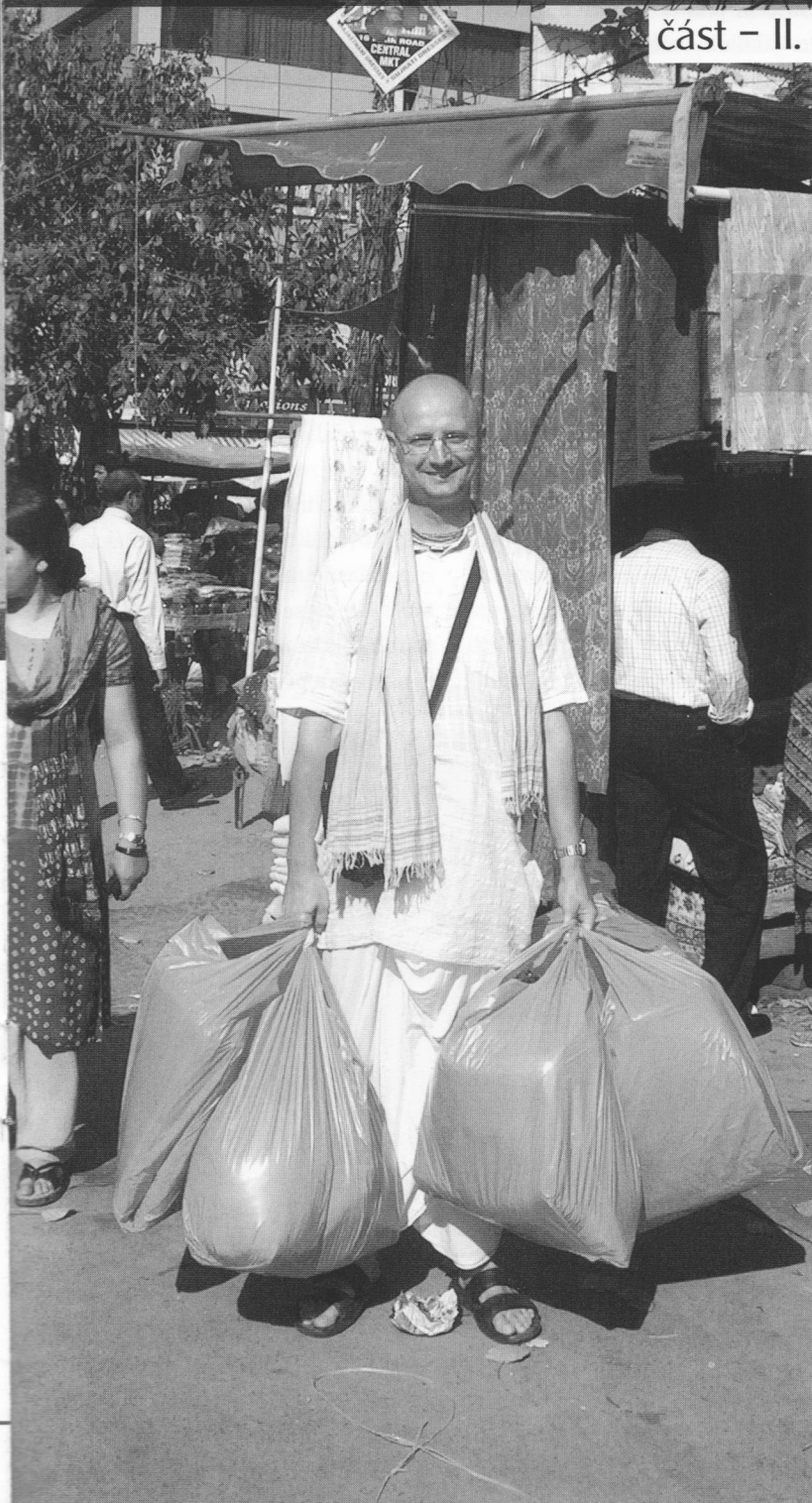
6.) Chtěla bys něco vzkázat našim čtenářům?

Aby vytrvali a nenechali se převálcovat ničím, co přijde. Protože, když člověk věří v něco vyššího, tak to má svůj hluboký smysl. A jediné tím, že se semknou, tak můžou oni převálcovat ten zbytek.

Svérázná Indie

část - II.

Rodasí déví dásí

Nečekaná překvapení

Nyní bych se s vámi podělila o pár zážitků, které nás při naší službě Křišnovou milostí potkaly. A také právě o zklamání z očekávání.

Během našeho pobytu v Džajpuru je jedinou nevýhodou, že si nemáme kde vařit a v blízké vzdálenosti ani není žádný iskonský chrám. A tak v průběhu celého našeho pobytu v tomto městě přijímáme pouze syrová rajčata a okurky s černou solí, banány a hroznové víno.

Při jedné návštěvě Džajpuru, když jsme již týden jedli tímto způsobem, byl zrovna den, kdy jsou všechny obchody zavřeny. Rozhodli jsme se, že strávíme den v Rádha-Góvinda chrámu, abychom odzpívali svá kola, četli a celkově využili inspirující atmosféry chrámu. Dojeli jsme tam rikšou, měli jsme daršan s Božstvy a když se zavřel oltář, očekávali jsme, že v chrámu zůstane jen pár lidí jako pokaždé. Lidé totiž znají hodiny daršanů, kdy se otevírá oltář, přijedou či přijdou shlédnout Božstva, a když se zavře oltář, chrám se vyprázdní. Vždy někdo v chrámu zůstane, lidé tam čtou, někteří zpívají na růženci a někteří jen tak sedí, prozpěvují si a čekají na další daršan. Ovšem tentokrát zůstal chrám stále plný. Necháпали jsme proč, nicméně jsme pokračovali se svou džapou. V chrámu bylo stále rušno. Asi po půl

Níla Mádhava prabhu přemísťuje nákupy do svého hotelového pokoje.

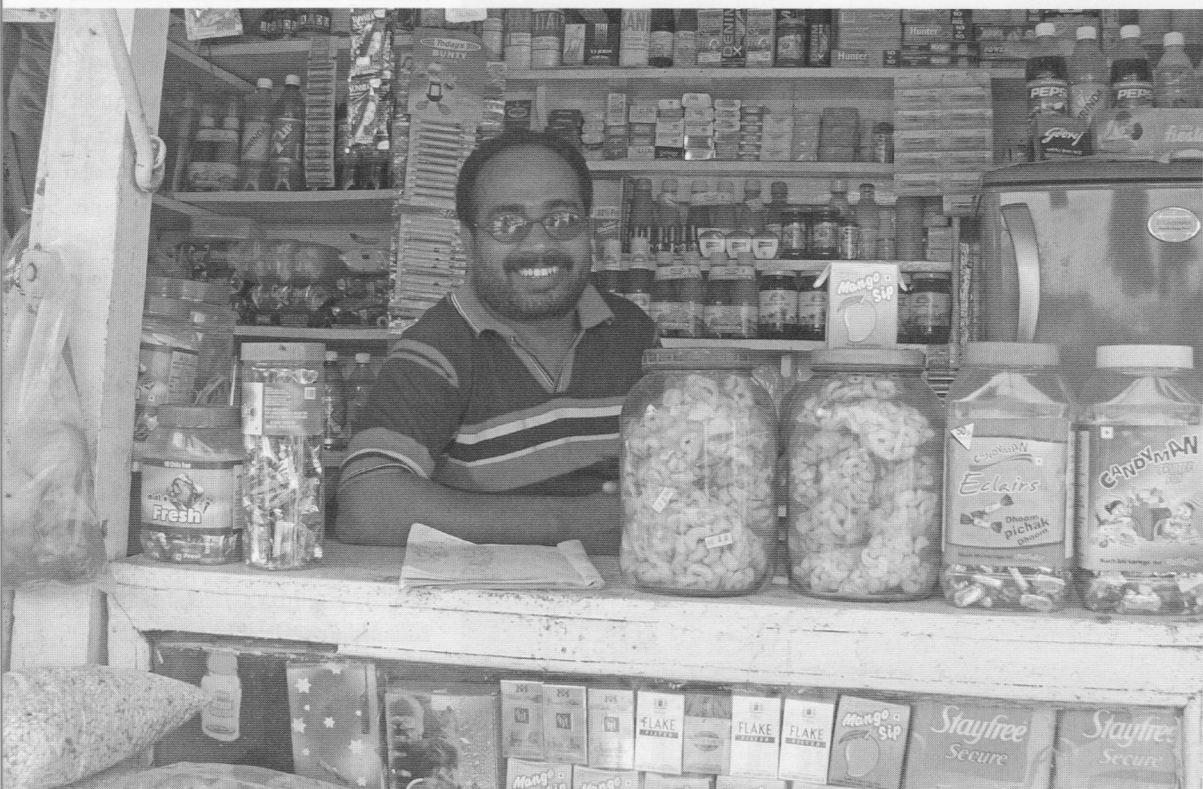
hodině jsme si všimli, že pudžáří (kněží) vynášejí z oltáře veliké mísy. Trvalo to opravdu dlouho. Najednou nějací džentlmeni začali připravovat talíře z banánových listů. Začali jsme cosi tušit, ale nechtěli jsme se připoutat k představě, že bychom snad po týdnů syrové stravy měli i jiné prasádam. Když ale začali připravovat koberce na zem, věděli jsme, že milost Šrí Góvindadžího nás nemine. A bylo to tak, ohromná chrámová místnost se proměnila v místo hostiny lásky. Oddaní Góvindadžího začali všem servírovat úžasné maháprasádam. Bylo tam spousta hostů sedících v dlouhých řadách. Rozdávající každého obsluhovali s velkou pozorností a nešetřili! Vše, co roz-

dávali, bylo mahá prasádam. Šest druhů sladkostí, čidva, dvě sab-dží, rýže, čatný, pakory, samosy. Byli jsme překvapení. Připadali jsme si, jako v duchovním světě. Lokální obyvatelé s námi započali živý monolog v hindském jazyce. Nakonec nám ukázali, že mají také džapa-mály a všichni jsme byli šťastní.

Celou hostinu organizovali podporovatelé chrámu, přendávali prasádam, roznášeli talíře a obsluhovali ostatní velice systematicky. Byli jsme překvapení, že celé organizace a sloužení se ujala zjevně bohatší třída lidí. Obsluhovali všechny vesničany, chudé, bohaté, ženy, muže, děti....Nabyli jsme dojmu, že tyto hostiny probíhají každý týden, protože na Indii to měli velmi dobře zorganizované. Když jsme dokončili přijímání prasádam a „odvalili“

se před chrám na lavičku, pozorovali jsme dění v chrámu. Po nás přišli ještě dvě vlny hostů a všichni stejně nadšeně přijímali Góvindadžího mahá prasádam. Byli jsme úplně užaslí. V chrámu žije jen jeden pudžáří a další pudžáří a pomocníci docházejí každý den do chrámu. I kdyby chtěli, tak by sami nikdy nemohli zvládnout takovou oslavu. Byla to pro nás velká inspirace a představovali jsme si, jaké by to bylo, kdybychom měli takto inspirované a aktivní oddané v našich řadách Náma Hatty. Dokážete si představit, jak jsme se další rok do Džajpuru těšili! Opět jsme v závěrečný den zamířili do chrámu (tak jako každý den), ovšem tentokrát s očekáváním úžasné mahá prasádam hostiny. Ale co se nestalo, nic se nestalo! Nikdo nic nezačal vynášet z oltáře, nepřipravovali se talíře

Jeden z mnoha prodejců na indickém tržišti

a koberce, dokonce skoro nikdo nezůstal v chrámu! Nakonec jsme se dozvěděli, že hostiny se pořádají při festivalech. No a tenkrát byl týden před Rádhášťamím (zjevením Šrímatí Rádharání) a celý týden probíhal festival, proto v ten den byla hostina. Tak jsme zklamaní a hladoví odešli na tržiště pro banány....

Ale zrealizovali jsme, že není dobré touhy převracet v očekávání!

Ekádaší na Góvardhanu

Další náš poučný zážitek je z Vrindávanu. Během našeho nakupování jsme si na jeden den udělali pauzu. Bylo Ekádaší a v tento den je velmi příznivé

Kusum - sarovar.

Kusuma znamená květy, sarovara znamená jezero.

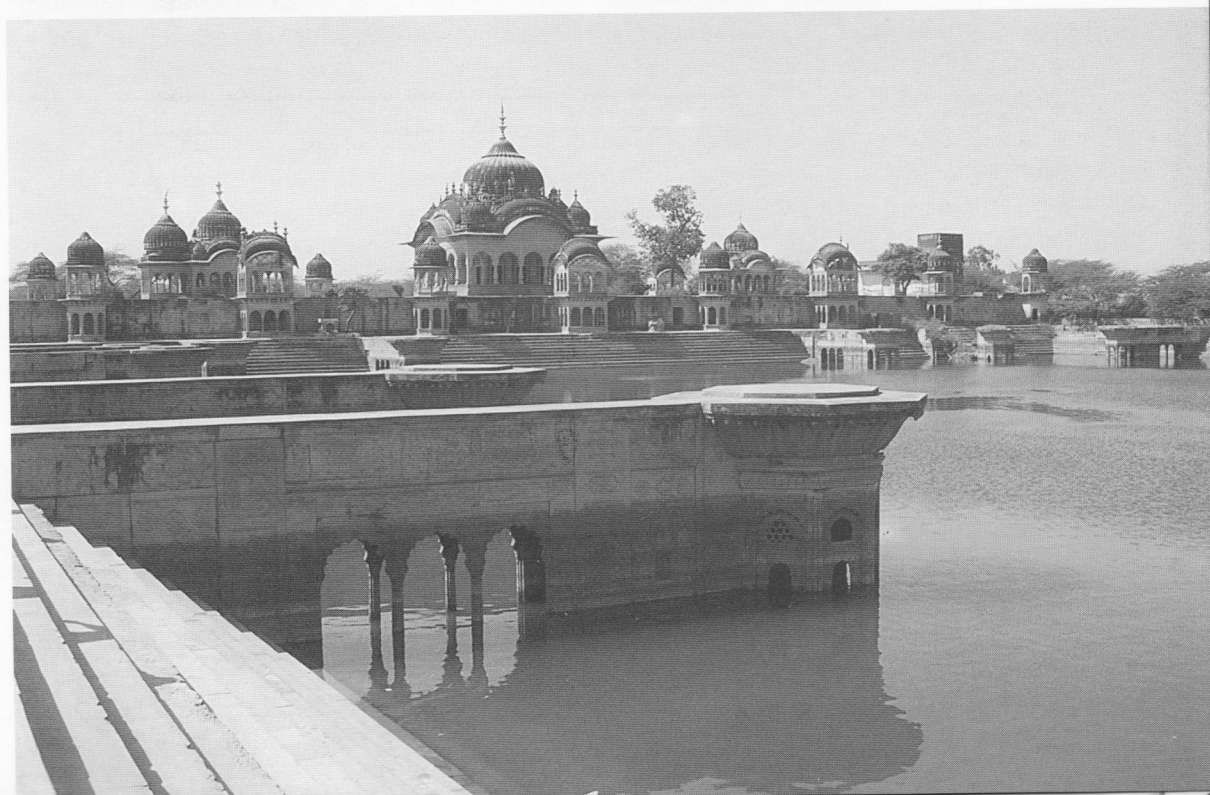
zaměstnat se v duchovních aktivitách. Většinou na Ekádaší ve Vrindávanu využijeme příležitosti obcházení kopce Góvardhan – Góvardhan parikrama. Domluvili jsme se ještě se třemi oddanými (Džaganát-tírtou prabhu, Jašómatí-sútou p. a matadží Pušpa-prijou z Ukrajiny) a ráno v půl páté jsme vyrazili.

Cesta ke Góvardhanu trvá přibližně čtyřicet minut autem. U brány, která označuje začátek parikrama marg - trasy obcházení kopce Góvardhan, vzdáme svoje poklony kopci Góvardhan. Parikrama může začít. Vyšli jsme velmi svižným krokem, protože před námi je 27 kilometrů. Poslední den v březnu také napovídá, že se otepluje velmi brzy. Ještě je tma a mírně chladno. Po chvíli mjíme překrásný Kusum - sarovar zahalený v šeru. Kusuma znamená

květy, sarovara znamená jezero. Kdysi bylo toto jezero obklopeno překrásným lesíkem známým jako Pušpa Vana – květinový les. Šrímatí Rádharání zde se svými přítelkyněmi sbírala květiny. Na tomto místě probíhaly různé zábavy mezi Krišnou a gópi. Když přišel Pán Čaitanja Maháprabhu na pouť do Vrindávanu, také navštívil Kusum – sarovar a koupal se v jeho chladivých vodách, což jsme na konci naší parikramy učinili i my.

Podél celé cesty kolem Góvardhanu je spousta chrámů s Božstvy Rádhý a Krišny, Girirádž Maharádže a mnoho míst spojených s Krišnovými zábavami.

Kousek od Kusum – sarovar navštěvujeme ISKCONský chrám, který využívají ke svému pobytu a relaxaci hlavně sanjásíní a kazatelé, kteří mají náročnou

službu. Do tohoto klidného posvátného místa přijíždějí nabrat duchovní sílu a inspiraci. Přicházíme k Mánasí Ganze. Na břehu jezera je chrám, kde se uctívá kopec Góvardhan. Můžete mu zde nabídnout vonné tyčinky, kokosový ořech, mléko, květiny, masírovat a obcházet Ho. Je to velmi pěkné započítí parikramy. Během obcházení kopce Góvardhan je velmi důležité, o čem přemýšlíme a co si přejeme! Kopec Góvardhan se neliší od Krišny samotného a je velmi úzce spjat s Krišnovými zábavami. Je řečeno, že každé naše přání, které máme v mysli při obcházení Góvardhanu se nám splní! Je to tedy velká výzva, dlouhá dvacet sedm kilometrů.

Mánasí Ganga se ve Vrindávanu zjevila ze dvou důvodů, které vysvětlím jen velmi stručně. Ráda bych vám vyprávěla všechny příběhy dopodrobna, ale naneštěstí na to nyní nemáme prostor.

Když Krišna zabil démona Vatsásuru v podobě telátka, pasáči Krišnovi poradili, aby se vykoupal v Ganze, a tím smyl hřích za zabítí telete. Další důvod byl, že se matka Jašóda, Nanda Maharádž a ostatní obyvatelé Vrindávanu toužili vykoupat v Ganze. Krišna potěšil své oddané a přivedl svou meditaci Gangu do Vrindávanu. Mánasa znamená mysl. Odtud tedy název Mánasí – Ganga.

Neobvyklý společník

Naší další zastávkou je chrám Haridéva. Originální Božstvo Haridéva také instaloval pravnuke Pána Krišny, Vadžranábha. Toto

božstvo bylo při nájezdech muslimů odvezeno blízko Kanpuru, do malého městečka Rádždhani.

Opět je tu úžasná zábava, jak se zjevil Pán Haridév, ale to někdy jindy. Tento chrám při svých cestách navštívil také Pán Čaitanja Maháprabhu. Když viděl překrásnou podobu Pána Haridéva tančil několik hodin v extázi.

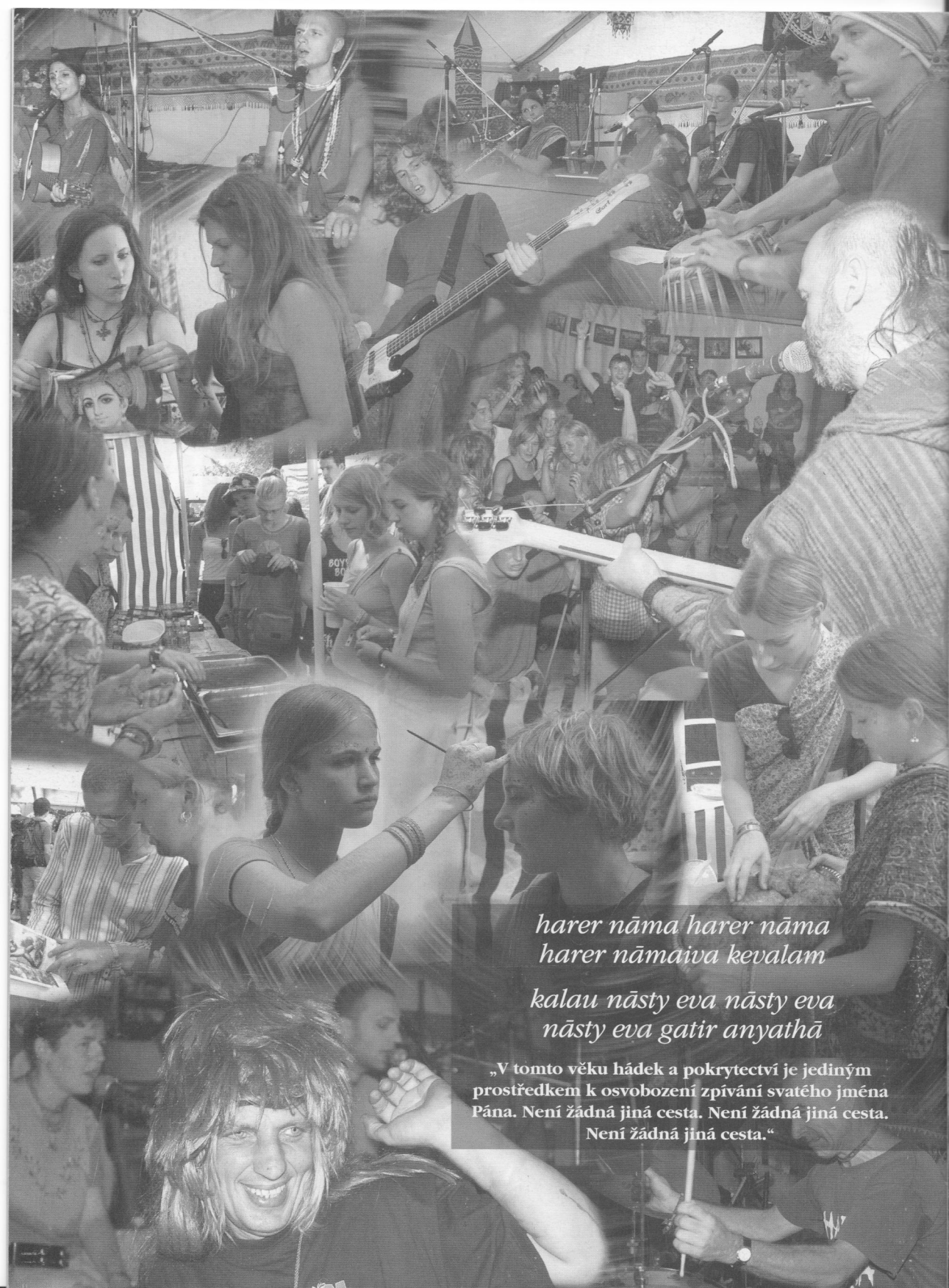
Náš neobvyklý příběh začal kousek od Haridévova chrámu. Ve Vrindávanu je spousta krav, opic, prasat a psů. A právě pes se k nám velmi nenápadně přidružil. Nejdříve jsme si ho vůbec nevšimli, protože u Góvardhanu běhá spousta smeček a osamělých psů. Po nějaké době jsme ale zpozorovali, že ten pes se u nás stále drží. Měl ve tváři velmi pokorný výraz a hledal u nás ochranu. Přijali jsme ho tedy do naší skupiny a začali jsme ho chránit před ostatními psy. Je normální, že se tam potká několik psů a začne boj o teritorium. Podle toho také ti psi vypadají. Nejsou to žádní naleštění miláčci, jaké vidíme u nás na západě. Většina psů v Indii vypadá tak, že nikoho nepřitahuje si na ně sáhnout, spíše naopak. Jsou nemocní, zranění, špinaví... "Náš společník" nebyl výjimka. Prabhuové si pořídili hole, aby zastrašili ostatní útočníky v případě potřeby. Mysleli jsme si, že když u nás ten pes vyhledal ochranu, měli bychom mu ji dát. A tak jsme s pocitem nadřazenosti, že chráníme toto zvíře a dáváme mu možnost, aby se s námi účastnil Góvardhan parikramy, pokračovali. V polovině

cesty jsme si nebyli jistí, kudy máme pokračovat. Giri, tak jsme psa důvěrně pojmenovali, ale začal sám pokračovat a ukázal nám cestu. Začali jsme trochu více uvažovat o našem společníku, který se stal naším průvodcem. Giri měla (byla to fena) stále velmi pokorný výraz. Pokaždé, když se k ní sbíhali ostatní psi, aby se začali mezi sebou hádat či rvát, zpomalila a velmi pokorně se skloněnou hlavou opatrně procházela mezi štěkajícími psy. Nikdy neopětovala štěkot, jen pokorně pokračovala. Výsledek byl, že z každé potyčky vyšla bez újmy a pokračovala v cestě. Pochopili jsme, že už má dost realizací na to, aby se zaplétala s ostatními, a pak trpěla následky svých neusměrněných smyslů. S pokorným postojem prošla všechny situace a vyšla vítězně. Uvědomili jsme si, že není obyčejný pes. Vždyť žije na Góvardhanu! Jen my hlupáci, západáci, jsme si mysleli, jak jsme milostiví! Bereme s sebou psa, aby udělal duchovní pokrok! Ale Giri, až opustí tělo, jde okamžitě ke Krišnovi. My si nejsme zatím tak jistí, co bude s námi... Pochopili jsme, že se k nám přidružila, aby nás naučila s jakým postojem máme vykonávat naši parikramu a nejen ji!

Trinád api sunícena, pokornější než tráva na ulici. Ukázala nám, že pokud se naučíme být pokorní, tak v životě můžeme proplovat s nerozrušenou myslí, bez závislosti, šťastní a inspirovaní přeplout oceán materiální existence.

Haré Krišna

Objektivem na Open Air v Trutnově

*harer nāma harer nāma
harer nāmaiva kevalam*

*kalau nāsty eva nāsty eva
nāsty eva gatir anyathā*

„V tomto věku hádek a pokrytectví je jediným
prostředkem k osvobození zpívání svatého jména
Pána. Není žádná jiná cesta. Není žádná jiná cesta.
Není žádná jiná cesta.“